

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

B'.

HN ἀλλή μέρα ήταν Λαμπτρή. 'Ο Φάουστ ἔμεινε κλεισμένος στὸ σπουδακτηρίο του, καὶ πρὸς τὸ θραδάκι μονάχα, σκέφτηκε νὰ κάνῃ ἐναν μικρὸ περίπτωτό ἔξω. Μαζὺ μὲν ἔμαι μαθῆτὴ του, ἀφοῦς κατὰ τὸ ήλιοθασίλεμα τὸ ἐρημητήριό του, καὶ τράβηξε ἄργα πρὸς τὰ τείχη τῆς πόλεως.

Κόδιμος πολὺς ἔκανε ἑκεῖ τὸν περίπτωτό του. 'Ο καιρὸς ἤταν ώρασις, ἡ ἔξοχὴ πλημμυρισμένη μὲ τὶς εὐδαίδες τῆς ανοίξεως. 'Ολοὶ γιόρταζαν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Νέοι καὶ γέροι, κοπέλαις καὶ ήλικιαμένες γυναικεῖς, εἶχαν ντυθῆν τὰ γιορτινά τους. Τα κορίτσια ἕκοβαν βόλτες καὶ προσπαθούσαν νὰ δώσουν δοσι μπορούσαν περισσότερη χάρη στὸ περπάτημά τους, οἱ νέοι τὰ παρακολουθούσαν καὶ τοὺς προπόθουν λόγια πειραχτικά. 'Εδω κ' ἔκει, ἥκουγοντουσαν τραφουδιά καὶ μουσική ὁργανικά.

'Όλο ἔκεινο τὸ πλήθος ἔδειχε μιὰ ἀνεπτηδευτὴ καὶ ἀπλούτη χαρὰ. 'Ολοὶ τους εἶχαν ὅφισει τὰ χαυπλά σπιτιά τους, τὶς ἐπίνειες καθημερινές δούλευσις τους, οἱ στενούς καὶ ἀκάθαρτοὺς δρόμους καὶ εἴχαν εξευθῆ στὸν ἔλευθρον σερά τῆς Εχουνής.

Σὲ λίγο, ὁ ψάουστ μὲ τὸν μαθῆτὴ του, πλησίασαν στὸ πληθεῖο. Μερικοὶ ἀνθρώποι τοῦ φτωχοῦ λαοῦ, ποὺ καθόντουσαν στην χλᾶν κ' ἐπινα κρασί, διέκριναν πρόπτοι τὸν δοκτόρα, σ.ι.κάθηκαν καὶ ἔσπευσαν νὰ τὸν προϋπαντήσουσιν. Δὲν ἔδικτον λόγια γιὰ νὰ ἔκφρασουν τὴν χαρὰ τους, ποὺ ἔβλεπαν κοντὰ τους αὐτὸν τὸν φημισμένο σοφό.

—Μεγάλη μας εὐχαρίστηση, τοῦ εἶπε ὁ γεροντότερος τῆς παρέας, νὰ σάς τὸ δέλπουνο μαζύ μας, μάγιστρο, αὐτὴν τὴ μέρα τῆς χαρᾶς!—Ἀλλοτε, μᾶς εἶχατε ἐπισκεφθῆ, μαζὺ μὲ τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα σας, σὲ πολὺ κακές ώρες. Εἶναι πολλοὶ στήμερα μεταξύ μας, τοὺς ὅποιους δὲ πατέρας σας ἔσωσε τότε, στὴν ἀξέχαστη ἐκείνη ἐπίδημια, ποὺ εἶχε πλακώσει τὸν τόπο μας...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ εἶχε διαδοθῆ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἀνάμεσα στὸ πλήθος, δὲν δὲ δόκτωρ ψάουστος ἤταν ἔκει, καὶ δὲ κόδιμος ἔρχισε νὰ συνωθῆται γύρω του, γιὰ νὰ τὸν δῃ καὶ νὰ τὸν ἐπευημῆται. 'Ο ψάουστ τοὺς εὐχαρίστησε μέ μερικοὶ καλά λογια, καὶ εξεύκρινε, μαζὺ μὲ τὸν μαθῆτὴ του.

—Τὶ γλυκεῖς συγκινήσεις, τοῦ εἶπε ἔκεινος, πρεπεῖ νὰ δοκιμάζης, δὲ μεγάλε μου δάσκαλε, μὲ τὶς τιμές ποὺ σου κάνει ὅλος αὐτὸς δὲ κόσμος! Καλότυχος ἔσύ!... 'Ο πατέρας σὲ δεῖχνει στὸ παῖδι του, ὁ καθεῖς ροτάει γιὰ σένα καὶ τρέχει γιὰ νὰ σέ δῆ...

Μὲν ὁ ψάουστ δὲν ἀπάντησε στὸ μαθῆτὴ του. Μιὰ πίκρα ὥσπερ τὸν εἶχε κυριεύσει ἔξαφνα. 'Επετάχυνε τὸ θῆμα του, ώσπου ξεμάκρυνε ἀρκετά ἀπὸ τὸ πλήθος, καὶ τότε κάθησε σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα.

Κάρφωσε μελαγχολικά ἐμπρός του τὸ όλεμμα του κι' ἄρχισε νὰ ὑνειροπολῇ τὶς σκλέρες μέρες τῆς ἐπίδημιας, ποὺ τοῦ εἶχαν θυμίσει τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε ἀπὸ τὸν γέρο. 'Εξαφνα, τὸ όλεμμα του πῆρε μιὰ περιέργη σκληρότητα.

—Οι ἐπιανοὶ... εἶπε, σὰν νὰ μονολογοῦσε καὶ σὰν νὰ ἀπαντοῦσε συγχρόνως στὸ μαθῆτὴ του. Πόσες φορές κάθησα δῦδι τότε, καταμόνος, σακατεμένος ἀπὸ τὶς νηστείες καὶ τὶς προσευχές. Καταλαβάνεις, ἡ νηστείες καὶ ἡ προσευχές ἥσαστο τὸ μόνο φάρμακο, μὲ τὸ δόπιο, πατέρας καὶ γυνός, παλαίψαμε τότε ἐναντίον τῆς ἐπίδημιας! Σταύρωνα τὰ χέρια μου, μὲ δάκρυα καὶ στεναγμούς, καὶ νόμιζα πών ἔτοι θά πετύχαιον στὸν Κύριο τῶν Οὐρανῶν τὸ τέλος τῆς τροφερῆς ἐκείνης ἀρρώστειας!

Μιὰ πικρή εἰρωνεία γιὰ τὸν ίδιο τὸν ἔαυτό του, ἔναν πικρὸ σαρκασμό εἶχαν τὰ λόγια του.

—Α! ἔξακολούθησε. 'Αν μπορούσες νὰ διαβάσης μέσα στὴν καρδιά μου, θὰ ἔθλεπες πόσο λίγο, πατέρας καὶ γυνός, σέξουμε μετήν τὴ φήμη!... 'Ο πατέρας μου ἤταν ἔνας τύμος, μὲ ἀσημιος δινθρώπος, ποὺ ειδουνέδητα μελετούσε κατὰ τὸ δίκιο του τρόπῳ τὴν ψύσιμον καὶ τὰ θεία μυστικά της. Συνήθιζε νὰ κλείνεται

MΠΟΥΚΕΤΟ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΤ' ΚΕΥΣΙΝ

(Ο ἔνθρωπος ποὺ πεύλησε στὸν Διάβελο τὴν ψυχὴ του)

μέσα στὸ σκοτεινό του ἔργαστηριο κι' ἔκει, ὑπέρεις ἀπέλαυνες συνταγές, κατώρθωνε νὰ κάνει τὰ πλέον διπλιθεύσαντα πράγματα. Τὸ ἔντα φαμακό του τὸ ὄντομαζε «πωρωμένο λιοντάρι». Τὰ ἔσμιγε μέσα στὸ λαμπτικὸ του, ἐπειτα τὰ περνοῦσαν ἀπὸ ἔνα χονευτήριο. Καὶ τότε παρουσιάζετο τὸ νέο φάρμακο, ποὺ τὸ ὄντομαζε «νέα εἰσιλιστική συστήτη». Αὐτὸς ἦταν τὸ περιφόμο γιατρικό του. Οι ἄρρωστοι τὸ ἔπαιραν, πέθαιναν, καὶ οἵμως κανεὶς δὲν ρωτούσε: «Ιοιος γιατρεύετε;

Αἰσθανόταν μιὰ ἀλλοκοτή διάθεσις νὰ πικράνῃ, νὰ πληγώσῃ, νὰ ταπεινώσῃ μόνος τὸν ἔαυτο του. Καὶ φώναζε ἔξαλος:

—Καταλαβάνεις!... Μὲ τὰ ἀπλοίκα αύτὰ «έχεις μας τὰ μας, κάνωμε περισσότερη φθορά μέμεις παρὰ ἡ ἐπιδημία! 'Έγω δὲ ίσσος, ἔδωσα τὸ δηλητήριο σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους. Πεθαίνων αὐτοὶ, ἔγω οἵμως ζῶ ἀκόμη, ἀδιάπτορος φονιάς καὶ μοῦ κάνων καὶ οἵμως!...

—Ήταν φοβέρα παραγμένος. 'Επι ἀρκετή ώρα, δὲν ἄνοιξε πειά τὸ στομά του.

—Εἶχε ὀρχίσει νὰ σκοτεινάζῃ. 'Ο ἀέρας εἶχε γίνει ψυχρός, ἐπειτα μιὰ διπεραστική θραύση ὑμίλη. 'Ο ψάουστ ἔξακολουθούσαν νὰ μένῃ ἔκει, καρφωμένος στη θέση του, υθισμένος σὲ θολός λογισμός, τοὺς δόπιους ὡς μαθῆτης του δὲν τολμοῦσε νὰ διακόψῃ...

—Εξαφνα, ἔνα μαῦρο σημείο τράβηξε τὴν προσοχὴ του μέσα στὸ μοισσόκτονο. Πρόσεστο περισσότερο καὶ εἰδεὶ ποὺ ἦταν ἔνα σκύλοι.

—Βλέπεις αὐτὸ τὸ μαῦρο σκύλι, ποὺ γυρίζει ἔκει, ἀνάμεσα στὰ χόρτα; ρώτησε τότε τὸν μαθῆτη του.

—Εἶναι κάμποση ώρα ποὺ τὸ ἔχω ίδη, ἀπάντησε ἔκεινος. Μά δὲν θλέπω, ποιά σημασία μπορεῖ νάρχη...

—Κύπταξε τὸ καλύτερα, ξαναεῖπε ὁ ψάουστ. Σ' αὖ τὸ παίρνεις;

—Μά, σάν ἔνα σκύλι, ποὺ ψάγνει, κατά τὴ συνικάτη του, νὰ θρήψει τὸν μαθῆτη του, ἀπάντησε ἔκεινος. Μάθητης μὲ ἀπορία γιὰ τὴν ἐρότηση τοῦ πατέρα του.

—Καὶ θύμος... ἐπανέλαβε δὲ φόδουστ. Παρατηρεῖς ὅτι, δύσο πάει, μᾶς πλησιάζει περισσότερο;

—Πραγματικά, μέσα στὸ σύρουπο ποὺ εἶγε ἀρχίσει νὰ πυκνώνῃ, τὸ μαῦρο ἔκεινο σκύλι διέγραφε κύκλους γύρω ἀπὸ τὸν ψάουστ καὶ τὸν μαθῆτη του. Καὶ οἱ κύκλοι αὐτοὶ στένευαν δύο γηγεναίων.

—Καὶ ἔπειτα, ξαναεῖπε ὁ ψάουστ, γιὰ πρόσεστο καλύτερα... Δὲν σού φαίνεται ὅτι πάσι αφίνει πίσω του τὸν κάπτο πλογερό σημάδι;

—Μά διαθῆτης δὲν ἔθλεπε τίποτε τέτοιο. Αὐτὸς δὲ κύκλος ποὺ ὄρστας καὶ ἀστράπης τόπο τοῦ Φάουστού.

—Ο κύκλος ποὺ διέγραφε τὸ σκύλι, εἶχε γίνει τώρα πολὺ στενός. Σὲ λίγο, πληριάσασε τὸν κάπτο πλογερό σημάδιον. Γιὰ μιὰ στιγμή, φάνηκε ἀδέσθιο καὶ φοβισμένο. Γάρ μια στιγμή, φάνηκε ὄντομαζε τὸν δόκτορα καὶ θράγανας τὸν μαθῆτη του, καὶ οἱ κύκλοι αὐτοὶ διθανάτου του, νὰ κουνάνται οὐρά του, νὰ τρίβεται ἐπάνω του, σαν νά είχε θρήψει τὸν κύριο του. 'Ολα τὰ καμώματά του ήσαν κοινότατα, σὰν τοῦ πρώτου τυχόντος σκύλου.

—Ἐγείσει δίκιο, εἶπε τότε ὁ ψάουστ στὸν μαθῆτη του, δὲν θλέπω τὸ πιπτό τοῦ διδασκαλού μου. Τὸ σκύλι, ὅταν είναι καλά γυμνασμένο, ἀξίζει νὰ τὸ συμπαθήσῃ καὶ ἔνας σοφός...

—Ηταν ἀργά πειά. Σηκώθηκε, γιὰ νὰ γυρίσει στὸ ἐρμητηρίο του. Ο μαθῆτης διάδιξε πλάι του καὶ ὅ σκυλος ἀκολούθουσε υπόπτης.

—Στὴν ἔξωπορτα τοῦ σπιτιοῦ του, διαβάστησε καὶ ἔσμιγε μέσα στὸ σπουδαστηρίο του καὶ ἔκλεψε πολὺ λίγο, πατέρας καὶ γυνός, σεξίζουμε τότε τὸ πλογερό σημάδιον. Φαινότας ἔξαρτους ἢ ανήσυχος, ἔτρεχε ἔξω κι' ἔκει, κάθε τόσο πλησιάζει στὴν κλειστὴ πόρτα καὶ μωρίζοταν ἐπίμονα τὸ κατσώφι.

—Ο ψάουστ οὐ παρακολούθουσε. 'Ο σκύλος φαινότας διαφράκτως περισσότερος. 'Επειτα μικρά, κοφτά σύριστα, τὰ όποια σὲ λίγο ἔγιναν δυνατώτερα. Καὶ διολέντα, τὸ ζώο σύριστα τὸ παραπονιάρικα καὶ σιγά-σιγά.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πάντα την έπαθαν εις Έβροις. Τάχα τούς Εύγγελους. Ξύλο και τάν γονεών!... Τάχα χριμπτά τούς Στεφανίδη. Πάντα έτρεψε σέ φυγήν τεύς περιέργους πού κυττάζειν τά κεριτσιά του. Ολεταίτεις!... Και πάντα πάντρεψε τη μεγάλειτερη κέρη του. Ο ίδιος Αιγύπτει πάσσοις έμπορες. Στην κρεβάτωνάκρη της παρέβενε. Ο έμπορος έλεπε, έστεκεται, έμβεστει. Η Σωρει του Στεφ. Δραγούμη στην Εθνική Βιβλιοθήκη και τάχα έπακε λευκά της. Μικρούμενης λεξί. Πώς εμεινε σύνεχηντη.

ΙΑ την έστενάδα των Έλλήνων και των Έβρων και τα μεταξύ των πειράγματα, δηγούνταν το ίδιος ονόματος στην Θεσσαλονίκη :

"Ενας πονηρός άπογονος του Ιούδα συνάντησε μιά μερα κοντά στον Καποτζήδες διότι Έλληνας καλογήρους και τα ράβισαν μαζί το δρόμο τους.

Κακός βάδιζαν θιάσια και φιλαρά, τὸν Έβροιαν τὸν έβαλε ὁ διάδολος να πειράξῃ τοὺς καλογήρους.

"Αργά τοις λοιπόν νά τούς μαλά γρά τὴν γέρστιανή θηριοσειν. Απάνω στήν κουβέντα, τοὺς φοτάει :

—Δέν μοι λέτε, ανδιφορο τοῦ Ήρου, τί διατάξει το Εναγγέλιο σας νῦ κάνετε, ὅταν τρέπεται κανένα χαστούκι;

—Λέει τὸ Εναγγέλιο, τοῦ μάντησαν, πάς ἂν μᾶς δώσει κανεὶς κανένα χαστούκι, πρέπει νά τοῦ γριγούσιμε και τὸ ἄλλο μάγονό νά μῆς ζανταρτιστήν.

—Εσεῖς είστε καλοὶ χριστιανοί;

—Καὶ φοτάει, μάρτι είμαστε μαίλιστα και λειριμένοι;

—Ε τότε, θρός, λοιπόν ! τοὺς λέει ὁ Έβρων, δίδοντας τοὺς διόσαρταίας δυνατά. Γορίστε τόρι και τὸ ἄλλο μάγονό σας, για νῦ μού μποδείσετε πάρα είστε καλοὶ χριστιανοί...

Καὶ στάθηκε, έπους νά δώσει και δεύτερο χαστούκι και νῦ φέρη.

—Μάς στηγή, μάστουμα, τοῦ είτε τότε ὁ ένας ἀπό τοὺς καλογήρους πάντας τον ἀπό τὸ «ἄντερο». Τὸ Εναγγέλιο μιας λέει και ἔνα ἄλλο σχετικό δητό, ποὺ ἀν δὲν τὸ έφαμποσιμε, δὲν θάμαστε καλοὶ χριστιανοί.

—Καὶ τὸ ἄλλο λέει τὸ Εναγγέλιο σας ; τὸν οφτάει ὁ Έβρων, λογαριάζοντας πόζ δην τοὺς δώσι τοῦ ἄλλα χαστούκια.

—Λέγει : «Διωρεάν έλλαβε, διωρεάν δότε».

—Δημάδι;

—Δημάδι, ὅτι πάργοντας διωρεάν, νῦ τὸ δινούμε πάλι διωρεάν και μέ τὸ παριστάνω...

—Καὶ βάζονταν κάποια τὸν Έβροιο και τὸν ζάνουν τὸν ἀλαϊοῦ ...

"Ενας ἀπό τοὺς παλιοὺς τύπων τῶν Λαθηνῶν ἦταν και ὁ ἀργήσας ἐποκήν δικηγόρος Γεώργ. Στεφανίδης, ὁ περίεργος τόπο για την ιδιότητην ζωή του, δύο και για τὶς πρωτότοπες αἰσχολογίες του.

"Αν καὶ ήταν γέρος, ο Στεφανίδης ἦταν στότορ γεμάτος ζωή και δρεζί και ἀνέβραστε πάντοτε ἀπό ύγεια.

Τοῦ Στεφανίδη διηγούντων διάφορος ἐπεισόδια, τὰ όποια, δινοτυχώς, δὲν είναι δινοτυχών στὸ Μπουκέτο. Θά σᾶς δημητρύθεις, νῦτον, τὰ μάλλον δημοσιεύσιμα.

"Ενα, λοιπόν, ἀπό τα πού ώραια ἀνέκδοτα τοῦ Στεφανίδη είνε και τὸ σχετικό πού τὸ γάνον τῶν δύο κουτσούτων.

Ο Στεφανίδης καθιόταν στήν οδό Ερμοί, κοντά στὸ σημειούντα κατάστημα τοῦ άδελφου Μούτσουνόν. Ή κόρης του ήσαν δημοφέρες λοιπόν και κάθε πορί πού ξεπένθαν. βγάνων στὸ παράθυρο και κοττάζουν τὸν κόδον πού περνούσε ἀπό κάτω. Αντό δην ή μοναδική τους διασκέδαστις. Ο κόσμος πάλι πού διάβανε ἀπό τὸ δρόμο, βλέποντας δινό ωρηρα πορίταια, πρωτεύνη και ἀπτιμέλητα, στὸ παράθυρο, στεκόταν και τάπταζε, γαζεύοντας. Δίπλα στὸ παράθυρο τὸν κοριτσάκην ἦταν ὁ

θυμωδένα.

—Εξαφάνια, συνέθη κάτι τὸ ἀπροσδόκητο.

Ο σκύλος σταμάτησε για μάτι στηγή και γύρισε πρός τὸν Φάσουστ. Καὶ τότε, ἐμπρός στὰ καταπλήκτα μάτα τοῦ σοφοῦ, σχρόπες ν' ἀλλάζει οὐφή, νο μακραίνει και νά πλατσαίνη... νά σκωνταί μέ δύναμι ἐπάνω, μά διχι σκυλού πεια, διχι συντησμένο ζώο... Κατί αλλό ἀπό μορφή σκυλου, κατί πού ἔμοιαζε μέ ποπτόταιο, μέ θεριό ἀλλόκοτο τῆς μυθολογίας...

Τότε πειά, ο Φάσουστ καταπλήκτης πώς ή υπομίκη που είχε σχηματίσει στὴν ἀρχή, ἦταν σωστή, ποὺ δὲν είχε μπροστά τοῦ ένα καινού σκυλι. Καὶ ξαφνικά, μέσα στὴν ἡρεμία τοῦ σπουδαστηρίου, άντησε την θρογγή ή φωνή του:

—Σε κρατώ!... Σε κρατώ, πονήρο Πνεῦμα!... "Α! Γιά μια κολασμένη γέννια σαν και σένα, μού φτάνει τοῦ Σολομόντος τὸ κλειδί! Πιερίμενε και θά δης!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

«εστάτων» τοῦ Στεφανίδη. Μόλις ξενιώσει λοιπὸν και ἀδέσ, έβγαλε μέ το νυχτικό του στὸ παράθυρο και περίμενε νά τοῦ φέρουν τὸν καφέ του. Κακῶς καυθότα, έβλεπε τὸν κόδον νά μαζεύεται και να κυττάζει στὸ διπλανό παράθυρο τῆς κάμαράς του. Στην ἀρχή νόμισε πώς κυττάζουν αὐτὸν και τοὺς φύλακες, μέ τη χοτοή φωνή του :

—Τι κυττάτε, μηδέ ζαμένει; Η πιθανή φωνή βλέπεται νικητής. Άλλη μία καταλάβει διότι οι πειρεργοί κυττάζουν τὰ κοφτίσια του, ολλαζει τὸ καθάρι του :

—Τι κυττάτε, μηδέ z... z... φωνάζει. Σᾶς άρεσουν; Δὲν τάχη για τού μούτρα σας ...

—Τι ούσος υπερεγγάρως μια φωνή θέλησε νά τοῦ τίην φιάση; Σοῦ άρκουν; τοῦ φωνάζεις ο Στεφανίδης.

—Μού άρέσουν, βίβαν; Άπαντης έχεινος.

—Σοῦ άρεσουν; Νά, λοιπόν... Καὶ σηρώνοντας τὸ νυχτικό του, τοῦ παρουσιάστηκε οὐλόγυνος... Οποιος φύγει φύγει τοῦ καὶ δικαιωτήσις κι ὄποιος ὁ ἄλλος κόδος, μά και τοὺς πούτσους τοῦ Στεφανίδη καταποτάπτηραν καὶ δέν ζαντεύγησαν στὸ παράθυρο... ***

Δημογούντας ἐπίσης πόζ πάντρεψε τὸ Στεφανίδης τὸ ἔνα ἀπό τὰ κοττάτα του.

Μία φωνή είλε "φθή στήν" Αθήνα κάποιος πλόνιος "Ελλήνης έπιορος ἀπό την Αίγαπτο, για κάποια δικαιωτήκη ιδιότερη τοῦ Στεφανίδη.

Ο Στεφανίδης ἀνέλαβε τὴν ιπόθεσι και δέν έπιορος τὸν Στεφανίδην πόζ παριστάμενος τότε, τὸν πλήρωσε και θέλησε νά τοῦ κατέπιεν καὶ λαζαράρι, παθήσαν νά φάνε στὴν πατάτα τοῦ Στεφανίδη. Έκει άπαντα, σαν ἐπανήσιαν, ήθελε η ὥρα τὸν έπιορον πόζ πετρωτόρεαν. Έκει άπαντα, σαν πάντα τοῦ Στεφανίδης, πόζ παριστάμενος τοῦ Στεφανίδης, πόζ θεραπεύει πειά τὴν μοναζή ζωή και ήθελε νά παντρεψεται.

—Πάμε νά τὰ πόδια αντά στὸ γραφεῖο μουν τοῦ λέπει τὸ τό Στεφανίδης.

Καὶ τὸν πάροντα και πάνε στὸ σπίτι του. Τὰ κοφτίσια του είλεν πομπηθή. Ο Στεφανίδης ούσως θόριγγης τὸν πατέρα του κατένιερε στὴν κρεβατοκάμπη της μεγάλης πόζης του, πλησίασε μὲ τὴν λάματα στὸ χερό τοῦ κρεβατίτης της και τάρδησε τὸ σεντόνιο.

Ηταν καλούμαι. Τὸ ούσωρο πορίτα κοινήσαν μόνο μ' ἔνα λεπτὸ πονακάματα και στὸ φῶς τῆς λάματας φάνησε σύν μοσγάνην φέδη. Ο πελάτης έπεινεν ἄναδος μπρός στὸ ούσερον εἶπενον θέμα, πού τὸ ρόδης και τὸ έξιδνάνεις τὸ κόσσον φῶς της λάματας. Καὶ μεθισμένος ἀπό τὸ θέμα, είλεται στὸ συνοικέσιο μάκεσις, ἐπὶ τόπον ...

Μία φωνή ὁ αἰειμνήστος Στέφ. Δαραγούμης χάρισε τὴ σειρά ἐνδυς Γαλλικού περιοδικού στὴν Εθνική Βιβλιοθήκη, «κακά διατηρημένην και ἐσταχωμένην», καθὼς ἔργαται στὴν ἐπιστολή του. Ή λέεις «εσταχωμένην» σπανιώλιστα τότε τοῦ μη ἔχοντας μᾶλλα δέματα δημοσιάρων τῶν Αθηνῶν, οι δηδούλοι φάγισαν νά την σχολαΐσουν διαφορούσσος. "Άλλος ἔλεγε διότι παραγέται ἀπό τοῦ «στάχωμα», μᾶλλος ἀπό τὰ «στοιχεῖωδα», μᾶλλος από τοὺς «στάχωμας», μᾶλλος από τὰ «κοτοχήματα», τὰ όποια ἀρχίσαν μάλιστα νά βάζουν, για νὰ βρεῖν τὴ μέση της και τὴν καταγωγή της. Τέλος δύο δημοσιογράφωροι, οι μαραρίτες Θόδωρος Μεντζελόνιος μαζὶ μὲ τὸν κ. Γεώργ. Τραζάνην απέφεραν στὸ πρατείδικον, ἀπεφάσαν νά τὰ πάντα νά φορήσουν τὸν

—Τι σημαίνει, κιότι προεδρεῖ, η λέξις «εσταχωμένος» και ἀπό πο παραπέτατα; τὸν πότησαν.

—Ἀπό τὸ εστάχωμα, τοὺς είτε ο Φραγκίδης, πού σημαίνει «έδεσμα».

—Τὸ δέσιο τὸ καταλαβαύνουσε, μᾶλλον τὸ εστάχωμα είνε εἶδεν πού δὲν καταλαβαύνουσε και παραπαλαύνουσε νά μᾶς τὸ έσηγησε.

—Ο Φραγκίδης έλαβε υφας διδασκαλικὸν και ἀρχίσεις νά εξηγησε.

—Στάχωμα σημαίνει....

—Άλλα ο πατέρων του Φίλιππος Φραγκίδης, διέκοψε τὸν πατέρα του και συντελήσησε :

—Σημαίνει...διτι είστε δύο σας για...δέσιμο, γιατί κανετε τὸν καιοφορό σας με έντησματα πού δὲν άρχισουν τὸν κατό... .

Και ετο δὲν έμαθαμε ποτὲ από πο παράγεται τὸ Φραγκίδης ποτὲ εἶδεν εστάχωμα...